

Х

Кажуть німці — і велику
Правду кажуть, їй же богу,—
Як ослові добре, він
Йде на лід і ломить ногу.

Тре було ся ботокудам
Перти гордо в край холмацький?
Ну, й не лиш тоті герої
Там погибли по-дурацьки.

Але й в Ботокудї стало
Якось сумно, сонно, мляво,
Наче ботокудський дух
Впився і заснув під лавов.

Наче грім по громі, разом
В ботокудський край упали
Два удари й ботокудство
В самім корені підтяли.

Холмаки, щоб ботокудам
Напад відплатить з процентом,
Сполучились потаємно
З неприязним елементом

І напали Ботокудю.
Страх пішов по всім усюдам;
В власній хаті не ставати
Місця стало ботокудам.

При підмозі Кшепшицюльських
Холмаки займали швидко
Чимраз кращії посади —
Гидко ботокудам, гидко!

В перемиськім здиханаті
Холмаки, неначе море,
Заливають край широко —
Горе ботокудам, горе!

Навіть многі ботокуди
З вражим лучаться табором,
Холмакам шлють поміч, гроші —
Сором ботокудам, сором!

Но ще більше горе ждало
Ботокудів у Глупові;
Се новий став цар в Єгипті,
Ні, новий мудрець в «Ослові».

Споконвіку при «Ослові»
Був редактором Цецицький,
Се хоть балагур оттіцький,
А мислитель був оттіцький,

Але все-таки що-небудь
Знав, читав і розумів,
І в політиці ословській
Лад сякий-такий держав.

Вмів він стричи і голити,
Хибу хитро залатати,
Де тре — бути патріотом,
А де тре — донос подати.

Толерантний був — для виду,
Мав — про око — гонор людський,
Мав дар бесіди,— ну, словом,
Був політик ботокудський.

Но якраз в ту пору сталося,
Що за своїх трудів много
Пенсю він дістав хорошу,
П'ятсот срібних без одного.

Розуміється, діставши
Дар так щедрий, він в тій хвили
І політику й «Ослово» —
Все поверг, хоть як просили,

Як благали ботокуди
Не губити їх ідей...
«Що ідея! — він сказав.—
Я спішу до жінки своєї!»

Він пішов, а замість себе,
Наче над дверима гробу,
Мужа тихого лишив,
Маледикта Плосколоба.

Муж той, хоть великий ростом,
Не дістав за дотеп прем'ї,
І свою всю мудрість виніс,
З угнівської академ'ї.

Чим би він був став на світі,
На яке б пустивсь митарство,
Господь зна, якби не був
Зразу вдався в газетярство.

Ну, а так він став редактор,
Газетяр, писак глупівський,
Знався й на політиці
Так, як чобіт куликівський.

Він як шефом став в «Ослові»,
Так сей час почавсь держати
Того правила: ніколи
І нічого не читати.

Те надмірне ботокудство
Здивувало вже й самих
Ботокудів — пронеслися
Дивні вісті поміж них.

Ті питались: «Чи то правда,
Що новий редактор, де
Треба підписатись, тільки
Знак хреста св[ятий] кладе?»

Другі говорили: «Де там!
То учена голова!
Знає, де є пупець світа,
Чує, як росте трава».

Отака по Ботокудї
Йшла одна за другов вість;
Всі тривожились і ждали,
Що то Маледикт повість.

Але Маледикт не квапивсь
Рознімати свого рота,
А над краєм залягає
Чимраз тяжче сон, дрімота...